

[Paul Holt.]

naar man stiller disse Maal op, ogsaa maa være villig til at gaa den Vej, der kan føre dertil.

Vi har Gang paa Gang fra vor Side spurgt Flertallet og Regeringen, hvor man kan finde den Vej, hvorledes man fra Regeringens og fra Flertalspartiernes Side har tænkt sig at gennemføre disse Krav i Praxis. Vi fra vor Side har søgt at vise, at der kun findes en eneste Mulighed for at faa gennemført de i Noten fremsatte Krav, nemlig at man rejser et statspolitisk Krav. Naar vi fremsætter dette Synspunkt, har vi ganske gode Grunde derfor, idet den engelske Note af September 1946 netop klart anviser nogle Muligheder, der foreligger for os.

Oktobernoten arbejder endvidere med Planer om en Mindretalsordning, og ogsaa her maa man rette det meget alvorlige og indtrængende Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, hvorledes den højtærede Minister i den udenrigspolitiske Situation kan finde en Vej frem for en saadan Ordning.

Vi har jo hidtil forstaaet, at den nuværende udenrigspolitiske Situation netop ikke er gunstig for Gennemførelse af Mindretalsordninger. I Memorandummet af Januar 1947 omtales i den danske Regeringsudtalelse, at man kunde tænke sig, at der oprettedes et internationalt Kontrolorgan for Tyskland, et Kontrolorgan, som skulde sikre ikke-tyske Mindretals Rettigheder inden for Riget. Det vil være af Interesse at faa at vide, hvorpaa den højtærede Udenrigsminister bygger en Antagelse om, at noget saadant kan tænkes. Det er jo en kendt Sag, at Mindretal ikke kan behandles som suveræne Stater, og at internationale Overenskomster, Stater imellem, omfatter suveræne Stater og ikke Mindretal. Det er en kendt Sag i hele det internationale Arbejde, at det, naar der skal fremføres Krav for et internationalt Forum, som f. Eks. det gamle Folkenes Forbund og det nuværende De Forenede Nationer, maa være suveræne Stater, der fremsætter Krav.

Vi rettede under Debatten den 28. Februar det Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, hvad der faar ham til at tro paa, at den danske Gruppe i Sydslesvig skulde have Mulighed for at faa sine Krav frem for det rette Forum, for Udenrigsministerkonferencen.

Den højtærede Udenrigsminister svarede, at han naturligvis mente, noget saadant lod sig gøre, men den højtærede Udenrigsminister undlod at svare paa det, der

virkelig laa i Spørgsmaalet. For det, der laa i Spørgsmaalet, var jo ikke, hvorvidt et Brev kan puttes i en Postkasse og ekspederes videre; det, der laa i det, var naturligvis, hvorvidt et Krav, der rejses fra en Befolkning, som paa et givet Tidspunkt udgør et Mindretal inden for et Rige, kan behandles, kan blive Genstand for en reel Forhandling mellem de kompetente Myndigheder. Det er af aldeles afgørende Betydning for det danske Folks Stilling til det sydslesvigske Spørgsmaal, hvorledes den højtærede Udenrigsministers Svar falder ud paa dette Punkt.

Den højtærede Udenrigsminister henviste vedrørende Mindretalsordninger til den Fredstraktat, der er sluttet mellem Italien og Østrig. Det blev for øvrigt allerede under Debatten oplyst, at den Overenskomst, der blev sluttet mellem Østrig og Italien, ikke var det, man forstaaer ved en Mindretalsordning, knyttet til international Garanti, men tværtimod en Overenskomst, som udelukkende var sluttet mellem disse to Stater. Og saa er det man spørger den højtærede Udenrigsminister: Naar, han tænker sig, at der skal være Mulighed for en Mindretalsordning inden for det tyske Rige, tænker han sig saa, at denne Mulighed kommer frem derved, at Danmark og Tyskland indgaar en Overenskomst, f. Eks. af en saadan Natur som den, der er indgaaet mellem Østrig og Italien? Er det en dansk-tysk Overenskomst, den højtærede Udenrigsminister tænker sig som Grundlag for en fremtidig Ordning af det nationale Spørgsmaal, af hele det store Spørgsmaal om Danskhedens Arbejde i Sydslesvig?

Nu ved jeg jo ikke paa nærværende Tidspunkt, hvorledes den højtærede Udenrigsministers Svar vil blive paa det her stillede Spørgsmaal, men jeg vil med det samme knytte nogle Bemærkninger til den Mulighed, der bestaar i, at man gaar over til en direkte Forhandling mellem Danmark og Tyskland om en Mindretalsordning. Hvis man gør noget saadant, hvis det er dér, man vil hen, saa betyder det, at man samtidig inviterer et kommende Tyskland til at blande sig i indre danske Anliggender, idet en saadan Overenskomst mellem to Nabostater om Mindretalsforhold naturligvis maa være Overenskomster af gensidig Karakter, saaledes at der bliver en Aftale om, hvordan man skal behandle Mindretallene paa begge Landes Omraader. Vi har fra vor Historie visse Erfaringer for, hvad det vil sige gennem Traktater og Overenskomster med tyske Magter at give dem en Invitation til at blande sig i vore Anliggen-